
Vzpouira plyšového medvídka

Dole bouchly dveře a na schodech se ozval známý dusot. Provázený, jak jinak, hvízdaným *Triumfálním pochodem z Aidy*.

Ruda protočil panenky a zašklebil se. „Jsem král, egyptský faraon, stavitel pyramid...“ zavřeštěl. Mohl si to dovolit, dupot byl hlasitější.

„Ségra, před tím tvým navoněným pardálem se dekuju. Si to užij.“

Akorát si podali dveře, Břetislav alias Břěta nebo Slávek – proboha, ten mazec, když mu tak někdo řekne, pro všechny jediné Bret, musí to znít světově – ho vnímal asi tak jako páru nad hrncem. Sedmnáctiletý puberták, bratr jeho snoubenky, pro něj byl něco jako trochu otravné štěně.

„Ty nejsi připravená, Máčku?“ zarázil se, sotva jí vpálil pusou. „Všichni čekají jen na nás. Tohle rozloučení se svobodou se vepíše do dějin.“

Jitka, Jíta, Jitule alias Máček ho objala. Alespoň skryla lehké rozčarování. Jaké loučení se svobodou? To je spíš parodie. No dobrá, slavit se dá cokoliv, tak proč ne to, že se zatím sestěhují a budou spolu žít? Vlastně budou jako manželé, jen ten papír jaksi... Ještě že po Rudovi už není ani vidu, ani slechu. Na „Máčka“ byl vysazený a pořád sestru provokoval, ať za to Břětovi (ze zásady mu jinak neřekl) rozbije hubu. Dokonce se nabízel, že jestli si ona netroufá nebo na to nemá páru, ochotně ji zastoupí. Bret se vždycky chechtal. Tohle oslovení jen reprezentuje jeho životní styl a úspěch. Rychle, stručně, vtipně. Proč by jí měl říkat dlouze „miláčku“? Co slovo, to perla, co věta, to náhrdelník. Každá slabika navíc spotřebuje čas a čas jsou peníze. Bret jako šéf reklamní agentury, která si na nedostatek spokojených klientů nemůže stěžovat, o tom přece něco ví.

Nadechla se jeho vůně. Vždycky voněl. Teda ne tak úplně voněl. Jen nepáchl nakyslým ulepeným potem jako většina chlapů v autobuse, metru, tramvaji. Možná proto, že mu tyhle dopravní prostředky nic neříkaly. Bylo to něco

mezi meruňkovými květy a jezdeckými holínkami. Když už to vypadalo na vůni, přerazily to holínky a hnůj. A když už jste mysleli, že zrovna nevoní, tak jste ucítili meruňkové květy. Nikdy té záhadě nepřišla na kloub. Ať mu koupila jakoukoliv kolínskou vodu nebo deodorant, pořád voněl stejně.

Sevěřel ji v medvědíh objetí. „Hm?“ zabručel jí do ucha. „Co takhle rychlovčičku, než vypadneme? Takovou omluvu přece musí pochopit každý, ne?“ Zajel jí rukama pod mikinu a spokojeně zafuněl. Neměla podprsenku. Ve chvíli mikina letěla někam za její hlavu a on se nedočkavě a hladově vrhl na její prsa. „Chválím tenhle scénář, máš za jedna,“ mumlal s ústy přísátými k její bradavce, zatímco rukama rozvazoval zavínovací sukni. Měl v tom praxi. Miniaturní kalhotky nepředstavovaly žádnou překážku. A i kdyby, tak Jitka byla ve chvíli správně nažhavená a vlnila se a vzpínala v jeho náručí tak, že zatínal zuby a modlil se, aby vydržel.

Stejně je to zajímavé, napadlo ho, jak je sex s touhle docela nezajímavou a trochu fádni holkou úžasný. Ve chvílích milování nebo spíš divokého a hladového chtiče, kterého si k obapolné spokojenosti a většinou totálnímu vyčerpání užívali, ji zkrátka nepoznával. Vamp. Dračice. Šelma. A potom myška šedivka. Nudný průměr. Měl schopnost fungovat na více kolejkách, takže jedna část jeho osobnosti momentálně žila sexem, druhá docela chladně uvažovala a kalkulovala.

„Můžu?“ sykl. Oceňovala, že se vždy zeptal, i když si neuměla představit, že by někdy řekla „ne“. Naštěstí taková situace ještě nenastala. Byla připravená. Dokonale, stoprocentně jako vždycky. Jeho dotyky ji rozpalovaly, doslova je hltala a vycházela jim vstříc. Vzepjala se a oddala osvobozující křeči. V očích jí pálily slzy. Miluje ho. Miluje ho strašně moc, jako nic na světě. Ať manželé, nebo ne, patří k sobě a nikdy jinak.

Jitka přehlédla hromadu krabic. Je v nich to podstatné, co dosud tvořilo její život. A teď to spolu s Bretem přestěhují k němu, do rodinného domku, který jim přenechali jeho rodiče. Jen ať si ty starosti s údržbou a opravami a zahradou užije někdo jiný, smáli se. Jestlipak se ty věci aklimatizují? přemýšlela. A jestlipak se aklimatizuju já?

Ten domek samozřejmě znala. Ale jak ji přijme coby paní? Bude ji akceptovat? Podá jí ruku? Nebo jí bude podrážet nohy? Spousta nezodpovězených otázek. Trochu ji děsily. Tenhle její krok, tak nepatrný – no co, tak

se odstěhuje ke svému příteli –, nějak spustil doslova lavinu změn přímo kardinálních.

Táta s mámou přišli s tím, že se jim nabízí uplatnění v cizině. Taková šance se vyskytne jednou za život. Taková šance se neodmítá. Neodmítli. Bráška pojede s nimi. Křenil se: „Taková šance se vyskytne jednou za život. Taková šance se neodmítá.“ Jasně. Střední školu může studovat i tam a ještě zvládne jazyk. Docela mu záviděla, možná s trochou hořkosti.

Bráška byl bezvadnej kluk. Nechodil s hlavou v oblacích, nevypadal jako šprt, dokázal se tvářit a občas i chovat jako typický hajzlík, ale s takovou elegancí, že jste mu to museli prominout. Tím dokonale klamal, takže o jeho geniálním mozku věděli jen ti nejbližší. Nevěděl, co to je učit se. Mozkové závity měl naprogramované tak, že hned napoprvé všechno pochopily a dovedly s tím pracovat. Na rozdíl od ní. Pravda, učení ji moc nebavilo. Ale i když se zabejčila a fakt tvrdě makala, výsledek byl pořád jen průměrný.

„Ale to je šikovná holčička,“ rozplývali se všichni. Bohužel jenom zpočátku. Po několika lekcích čehokoliv se zasekla. Dosáhla určité úrovně a dál to nešlo ani omylem. Zůstala šikovnou holčičkou, kterou ostatní předběhli. Byla šikovná a hodná. Neodmlouvala, snažila se, ale na víc než na průměr to nedotáhla. Jasně, uvědomovala si to. A docela ji to otrávil.

„Proboha, kdybych si nebyl tak jistý,“ zaslechla jednou tátu, jak mluvil k mámě, „tak bych tě snad podezíral, že máš Jitku s někým jiným.“ Ani se na něj nezlobila, měl pravdu. Už s tím byla smířená. Není ani černá ovce rodiny, ani bílá. Jen šedá. Nenápadná, které si nikdo nevšimne. Bůh ví, že by chtěla být. Klidně i černá. Není dáno, nemá na to.

Může být ráda, že má svého báječného Břětu – pardon, Breta. Sice to někdy bylo jako jo a ne, ale nakonec „si zbyli“, jak to on sám trefně nazval. Prezentovali sami sebe jako první lásku ze střední školy. Pravda, na střední se poznali. Pravda, na střední spolu začali chodit. A pak se rozešli. Vlastně nerozešli, jen se trochu vzdálili. Vyčkávali. On měl jinou, ona jiného.

A znovu byli spolu, ideální pár, on macho, ona subina. Vzhlížela k němu. Tak dlouho, než se jemu i jí v životopisu nabídl někdo jiný. Trvalo to pár měsíců. To už bylo dávno po zkoušce dospělosti. Což neznamenalo, že nebyli v kontaktu. Dokonce si sdělovali, jak se jim v milostných eskapádách vede. Tak dlouho, až zase byli spolu. Rozhodli se, že přestanou blbnout a dají to úplně vážně dohromady. Upřímně, ono s těmi jmény Břetislav a Jitka to snad ani jinak nešlo.

Jo, trochu to jednou zamotal Frankie Dlouhán. Jenže ten neměl dost trpělivosti. Kluk, který byl o dva roky starší, protože se vrátil z Ameriky, kde měl ve studiu pauzu, aby se naučil jazyk. Bohužel pár měsíců poté, co se tu usadili, se stala ta blbá náhoda a nehoda a z Frankieho Dlouhána se stal sirotek. Sice skoro devatenáctiletý, ale přece. A Frankie potřeboval psychiatra a zase rok na to, aby se dal dohromady.

Jitule do něj byla celá paf, ostatně jako skoro všechny holky. Jo, Frankie byl sympaťák, nikoho nepodrazil a pořád jste ho mohli vidět s kytarou. „Já a Johnny Cash,“ smál se. Hrál jako bůh. Břetislav věděl, že Máček na Frankieho nedá dopustit. A dokonce věděl, že Frankie by za Máčka dal život. Jenže tím to končilo. Frankie byl Frankie. Holky jo, ale vocad' pocad'. Pro Jitulu měl sice zvláštní slabost, ale ani s ní nepřekročil hranici.

Což se tedy o něm, Bretovi, zrovna tvrdit nedalo. V etapách, kdy s Jitulí pěstovali jen kamarádství, to zkoušel i jinde. Co se nabízelo, neodmítal. Zajíímavou zkušenost učinil se spolužačkou Danou. Premiantka, podle toho se chovala. Navíc fakt pěkná. Podle toho se nosila. V posteli propadák. Uspěchaná, nervózní, doslova se hnala za výkonem. Pochyboval, že orgasmus prožila. Jen ho předstírala, ne zrovna úspěšně. Dostala snad všechny kluky ze třídy, i absolutní nemehla. Kromě Frankieho. A to jí žralo. Věděla, že ho neměla ani Jitule. Dobrá, to bylo na rovinu. Ale každému, i jí, bylo jasné, že Jitka je pro Frankieho jednička. Obrázek milostný.

* * *

Jitka dorovnávala do starožitného příborníku po Břétově (pardon, Bretově) babičce svoje skleničky. Navzdory tomu, kolik se toho do tří regálků muselo vejít, nevypadal celek přeplácane. Podařilo se jí navodit zdání lehkosti, křehkosti a vzdušnosti, okolností tak nezbytných pro instalaci skla. V tom se docela vyžívala, to se jí dařilo hravě a snadno. Ještě ta výklopná dvířka. Jaká skrývají tajemství? Břéta jí ponechal volnou ruku.

Ústřížky složenek starých snad deset let. Omalovánky z roku raz dva. Dobrá, zeptá se ho, jestli je chce schovat. Malý svazeček jejich dopisů z doby, kdy jezdila jako vychovatelka na školy v přírodě. Ta doba bývala k nepřechání. Pravda, často za ní na víkend přijel. Vzpomněla si, jak ji zaskočilo, když před desátou večer ještě kontrolovala pokoje a jedna třináctka jí popřála dobrou noc s dodatkem: „A dobře se vyspěte.“ Co tím ta děvenka myslela?

No ne, pár pornočasopisů. Podívejme, tak miláček se inspiruje. Tohle jí nic neříkalo. Kdysi se jí tím snažil ohromit, ale po pár stránkách mu sdělila, že jí to akorát demotivuje. Dobrá, každý máme své malé tajemství. Další štůček dopisů. Dala je k těm svým. Ale – hrome. To není můj rukopis. Sedla si s nimi do křesla. Nechala je ležet v klíně a pozorovala je. Snažila se zaujmout k nim nějaký vztah. Co mi sdělí? Co s naším vztahem provedou? Nejspíš jsou naprosto neškodné, přece by tady Břetislav neschovával kompromitující dopisy. Přece by mi nebyl nevěrný, vyděsila se. Má právo do nich vůbec nahlédnout? To je něco jako hledat v mobilu kontakty a odeslané či přijaté zprávy nebo šmírovat v e-mailové schránce.

Civěla na balíček dopisů, převázaný zelenou stužkou. Zelená je barva naděje, mudrovala v duchu a vzápětí se napomenula: Jitule, neblbni. Bylo ti šestadvacet. Nejsi praštěná pubertačka, nýbrž zralá žena s nadhledem. No dobře, tím si nebyla až tak jistá. Jo jo, tak se do těch dopisů podívám jako žena s nadhledem. Ať se dozvím cokoliv.

Dozvěděla se a nestačila se divit. Data se shodovala s termíny jejich pobytů na škole v přírodě coby vychovatelky. Ty srdceryvné výlevy, ta sladkobolná slova, výrazy jako „*tvůj žhavý dech na mých ňadrech*“, „*tvůj jazyk v mé vstřícné štěrbině, která ti vychází vstříc a pohlcuje tě k neskonání světů*“ a – hrůza hrůzoucí – „*mysteriózní tóny Ravelova Bolera, které naše splynutí těl povyšují na záležitost bohů*“... Měla dojem, že se pozvrací. To *Bolero* jí dorazilo. Jejich skladba. Poslouchali ji, když si udělali „pěkný večer“. Korunovaný sexem. Jako blbka si myslela, že je to jejich skladba. Jenom jejich. Vida, jak parádně se sekla.

Musela se jít napít. Takže suma sumárum: bude jí dvacet sedm, má několikaletý vztah (teď si nebyla jistá, jestli jde o lásku, hlavně z jeho strany) s chlapem, ke kterému se stěhuje, a právě objevila, že on jí úspěšně zahejbná. A teď babo rad'. Zatřásla hlavou, jestli nenastane nějaká změna, něco jako procitnutí z toho grenadýrmaršguláše. Tak jo. Nenastala. Proboha, můžete mi někdo poradit, co teď???